

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Megmentheti őket a szerelem?

the redemption of
Callie & Kayden

Callie, Kayden és a megváltás

fine
selection

JESSICA SORENSEN

J E S S I C A S O R E N S E N

the redemption of
Callie & Kayden

Callie, Kayden és a megváltás

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

Minden túlélőnek

Előszó

CALLIE

LÉLEGEZNI AKAROK.

Megint eleven akarok lenni.

Nem akarom érezni a fájdalmat.

Vissza akarok kapni mindent, de nem lehet.

Minden hangot hallok, mindenki nevetését, mindenki sírását. Az emberek szorongva járkálnak fel-alá a helyiségben, én azonban nem bírom levenni a szemem a fotocellás üvegajtóról. Heves vihar tombol odakint, az eső dobol a betonon, a porban, az avaron. Szikrázik a fényjelzés, ahogy mentők érkeznek a bejáráthoz, piros villogójukat visszatükrözi az esőáztatta talaj, ami így vörösnek tűnik, mint a vér. Mint Kayden vére. Mint Kayden vére, ami beborította a padlót. Az a rengeteg vér!

Üres a gyomrom. Fáj a fejem. Képtelen vagyok megmozdulni.

– Callie! – szól Seth. – Callie, nézz rám!

Felemelem a fejem, és a srác barna szemébe nézek, amiből csak úgy süt az aggodalom.

– Mi az?

Megfogja a kezem, bőre meleg és megnyugtató.

– Kayden rendbe fog jönni.

Rábámulok, magamba fojtom a könnyeimet, mert erősnek kell lennem.

– Persze.

Felsóhajt, és megpaskolja a kezem.

– Tudod, mit? Megyek, utána nézek, fogadhat-e már látogatókat. Majdnem egy rohadt hete itt van. Azt hinné az ember, mostanra már meg lehet látogatni. – Felkel a székről, átvág a zsúfolt várón, odalép a recepcióhoz.

Rendbe fog jönni.

Rendbe kell jönnie.

Ám a szívem mélyén tudom, hogy Kayden nem fog csak úgy rendbe jönni. Persze, a sebei meg a törött csontjai meggyógyulnak majd, de azok csupán testi sérülések. A lelki gyógyulás azonban hosszabb ideig fog tartani, és fogalmam sincs, milyen állapotban lesz, amikor viszontlátom. Vajon ki lesz akkor?

Seth a pult mögött ülő recepcióst faggatja, ám a nő egyelőre válaszra sem méltatja, a folyamatos telefonhívásokkal meg a számítógéppel van elfoglalva.

De mindegy is. Tudom, mit fog válaszolni: ugyanazt, amit eddig is. Hogy Kayden nem fogadhat látogatókat, kivéve a családtagokat. A *családja* tagjait, azokat az embereket, akik bántották. Kaydennek nem a családjára van szüksége.

– Callie! – Maci Owens hangja kizökkent a merengésből. Homlokráncolva, pislogva nézek föl Kayden anyukájára. Hajszálcsíkos ceruzaszoknyát visel, körmét manikűröztette, haját hatalmas kontyba fogta a feje tetején. – Te meg mit csinálsz itt?

Kis híján én is ugyanezt kérdezem tőle.

– Azért jöttem, hogy meglátogassam Kaydent. – Kihúzó magam a széken.

– Callie, édesem – szól, mintha kislány lennék, és lebámul rám. – Kayden nem fogadhat látogatókat. Mondtam már neked pár nappal ezelőtt.

– De hamarosan vissza kell mennem az egyetemre – felelem, megmarkolva a szék karfáját. – Muszáj látnom őt, mielőtt elutazom.

Az asszony a fejét csóválja, és leül az enyém melletti székre, keresztbe téve a lábát.

– Az sajnos lehetetlen.

– Miért? – Élesebb a hangom, mint valaha.

Mrs. Owens körülnéz, aggódik, hogy feltűnést keltek.

– Légy szíves, kicsit halkabban, édesem.

– Bocsánat, de tudnom kell, hogy jól van-e – erősködöm. Rengeg harag gyülemlett föl bennem. Még soha nem voltam ilyen dühös, és nem tetszik ez az érzés. – És meg kell tudnom, mi történt.

– Az történt, hogy Kayden nagyon beteg – feleli az asszony halalkan, azzal föl is kel a székről, hogy otthagyjon.

– Várjon! – Én is felpattanok. – Hogy érti, hogy beteg?

Oldalra dönti a fejét, és a tőle telhető legszomorúbb képet vágja, de én csak arra tudok gondolni: ez az a nő, aki hosszú-hosszú évek óta hagyja, hogy Kaydent verje az apja.

– Édesem, nem is tudom, hogyan mondjam el, de... Kayden tett kárt saját magában.

A fejemet rázom, és elhátrálok.

– Nem, nem igaz.

Még szomorúbb képet vág, úgy fest, mint egy játék baba üveg-szemmel meg rápingált mosollyal.

– Édesem, Kayden sajnos már nagyon régóta vagdossa magát, és ez most... Hát, azt hittük, sikerült leszoknia róla, de úgy tűnik, tévedtünk.

– Nem igaz! – sikoltom. Tényleg sikoltok. Megdöbbenek. Kayden anyukája is megdöbben. A zsúfolt váróteremben mindenki megdöbben. – És a nevem Callie, nem pedig „édesem”.

Seth odasiet hozzám, szeme tágra nyílt, merő aggodalom.

– Callie, jól vagy?

Rápillantok, aztán körülnézek a zsúfolt váróban. Mindenki elhallgatott, mindenki engem bámul.

– Én... én nem is tudom, mi bajom van.

Sarkon fordulok, átrohanok a fotocellás ajtón, beverem a könyöm az üvegbe, mivel nem nyílik ki elég gyorsan. Az épületből kiérve addig szaladok, amíg nem találok néhány bokrot a kórház mögött, aztán térdre esem, és ráhányok a sárra. Remeg a vállam, felfordul a gyomrom, és könnyek csípi a szemem. Miután kiürül a hasam, hátradőlök, és leülök a nyirkos földre.

Nem létezik, hogy Kayden ezt tette magával. De a szívem mélyén egyre csak a testén lévő sebekre gondolok, és akaratlanul is fontolórra veszem: mi van, ha mégis ő tette?

KAYDEN

Kinyitom a szemem, és legelőször a fényt érzékelem. Égeti a szemem, eltorzítja a környezetemet. Fogalmam sincs, hol vagyok. *Mi történt?* Aztán mély hangokat hallok, csörömpölést, káoszt. Pittyeg egy masina, és mintha egy ütemre verne a mellkasomban dörömbölő szívemmel,

ám a hangja túl halk, túl egyenetlen. A testem hideg... dermedt, akár a lelke.

– Kayden, hallasz engem? – hallom édesanyám hangját, de nem látom őt az éles fényben.

– Kayden Owens, nyisd ki a szemed! – ismétlgeti, amíg hangja gyötrő zsibongássá nem válik a fejemben.

Újra meg újra kinyitom-lehunyom a szememet, aztán forgatom. Megint pislogok, és a fény pontokká alakul, aztán ismeretlen emberek arcává, mindegyiken félelem ül. Sorra fürkészem az arcokat, egyvalakit keresek, de őt sehol sem látom.

Megmozdítom az állam, és kényszerítem az ajkam, hogy megmozduljon.

– Callie.

Édesanyám jelenik meg mellettem. Hűvösebb az arckifejezése, mint vártam, és elhúzza a száját.

– Van fogalmad róla, minek tetted ki a családod? Mi bajod van neked? Semmibe veszed az életed?

Az ágyam körül álldogáló orvosokra meg nővérekre pillantok, és rádöbbenek, hogy nem félelem az, amit látok, hanem szájalom és bosszúság.

– Mi... – Olyan száraz a torkom, akár a sivatag, és nagy erőlködés árán többször is nyelek. – Mi történt? – Kezdek visszaemlékezni a vérre, az erőszakra, a fájdalomra... a vágyra, hogy véget vessék az egésznek.

Anyám a fejem két oldalára teszi a kezét, és fölém hajol.

– Azt hittem, már túl vagyunk ezen. Azt hittem, leszoktál róla.

Oldalra hajtom a fejem, és lepillantok a karomra. A csuklómat kötés borítja, a bőröm fakó, kidagadnak rajta a kék erek. A kézfejembe

infúziót vezettek, az ujjamra is rácsíptettek valamit. Most már emlékszem. *Mindenre.* Anyám szemébe nézek.

– Hol van apa?

Résnyire húzza össze a szemét, és még közelebb hajol.

– Üzleti útra ment.

Hitetlenkedve meredek rá. Egész gyerekkoromban nem tett semmit az otthoni erőszak ellen, de azt hiszem, abban reménykedtem, hogy most végre kizökken a titkolózásból meg apám örökös, kényszeres védelmezéséből.

– Üzleti úton van? – kérdezem lassan.

Egy fehér köpenyes, szemüveges, őszülő hajú pasas, zsebében tollakkal, kezében csíptető írótablával, mond valamit anyámnak, aztán kimegy. Egy ápolónő lép oda az ágyam mellett pittyegő masinához, és elkezd leírogatni az adatokat a lázlapomra.

Anya a lehető legközelebb hajol, árnyékot vet rám, és a fülemben suttog, mély hangjából súlyos intés árad:

– Apádnak ehhez az egészhez semmi köze. Az orvosok tudják, hogy te magad vágtad meg a csuklód, és az egész város tudja, hogy te verted meg Calebet. Nem vagy jó állapotban, és akkor aztán sokkal rosszabb helyzetbe kerülsz, ha belerángatod ebbe apádat.

Kissé hátrahúzódik, és most először veszem észre, mennyire kitágult a pupillája. Szinte nem is látszik a szeme színe, csak egy keskeny kör maradt belőle a peremen. Anyám megszállottnak tűnik, mintha az ördög uralná, vagy az apám – bár a kettő egy és ugyanaz.

– Szépen rendbe fogsz jönni – mondja. – Egyik sérülésed sem ért főbb szervet. Rengeteg vért veszítettél, de kaptál vérátömlesztést.

Az ágyra nyomom a kezem, próbálok felülni, ám a testem elnehezült, a végtagjaim gyengék.

– Mennyi ideig voltam eszméletlen?

– Pár napig csak hébe-hóba voltál magadnál. De az orvosok szerint ez normális. – Nekilát betérni körülöttem a takarót, mintha hirtelen megint a kisfia lennék. – Inkább amiatt aggódnak, hogy miért vágta meg magad.

Akár szét is kürtölhettem volna, torkom szakadtából üvölthettem volna, hogy nem én tettem. Hogy apám csinálta, hogy együtt okoztuk a kárt. Ám ahogy körülnézek a kórteremben, rádöbbenek, hogy itt senki sincs, akit igazán érdekelne az igazság. Egyedül vagyok. Tényleg megvágta magamat. És egy pillanatra reméltem, hogy ezzel befejezhetem. Hogy *végre*, tizenkilenc hosszú év után, megszabadulhatok az összes fájdalomtól és gyűlölelettől, meg a szorongástól, hogy nem érek semmit.

Anyám megpaskolja a lábamat.

– Na, jól van, holnap visszajövök.

Nem válaszolok. Csak az oldalamba fordulok, becsukom szemem szám, és hagyom magam visszasüllyedni a megnyugtató sötétségbe, amiből az imént felébredtem. Mert e pillanatban jobb, mint a világgosság.

1. fejezet

62. PONT: NE ESS SZÉT!

CALLIE

NAGYON SOKAT ÍROK A NAPLÓMBA. Szinte olyan ez nekem, mint a terápia. Már késő éjjel van, de én még egyáltalán nem álmosodtam el, félek visszamenni holnap az egyetemre, és itt hagyni Kaydent. Mégis hogyan hagyhatnám el, hogyan léphetnék le, hogyan léphetnék tovább? Mindenki egyre csak azt hajtogatja nekem, hogy muszáj ezt tennem, mintha olyan egyszerű volna, akár egy öltözék kiválasztása. Én viszont soha nem értettem igazán az öltözködéshez.

A garázs fölötti kis lakásban vagyok, egyedül, begubózva a magányomba, csupán a tollam és a naplóm társaságában. Nagyot sóhajtván bámulom a holdat, aztán hagyom, hogy a kezem szinte magától mozgassa a toll hegyét a papíron.

Hiába próbálom, egyszerűen nem bírom kivenni a fejből a képet. Valahányszor lehunyom a szemem, Kaydent látom, amint a padlón hever. Vér borítja a testét, a padlót, a csempe

repedéseit meg a körülötte heverő késeket. Kayden megtört, vérzik, darabokra hullott. Egyesek valószínűleg úgy látnák, hogy már nem is jöhet helyre. Én azonban nem gondolhattam ezt.

Egyszer régen én is darabokra törtem, teljesen tönkretett valaki, de most már úgy érzem, mintha kezdenék magamhoz térni. Vagy legalábbis egy ideig így éreztem. De amikor megláttam Kaydent a padlón, egy részem mintha ismét meghasadt volna. És még jobban megtörtem, amikor az anyja azt mondta nekem, hogy Kayden magában tett kárt. Megvágta magát, ahogy az valószínűleg már évek óta szokása.

Nem hiszem el.

Nem bírom elhinni. Azok után nem, amit az apjáról tudok.

Egyszerűen nem bírom elhinni.

Leáll a kezem, és várom, hogy folytatódjon a szöveg. De úgy tűnik, most csak ennyit kellett leírnom. Leheveredek az ágyra, és a holdra meredek, azon tűnődöm, mégis hogy kellene továbblépnem, amikor minden, ami fontos számomra az életben, mozdulatlan.

– Ne vágj már ilyen bús képet, csajszi! – Seth karon fog, miközben átsétálunk az egyetem udvarán. Hideg van. Eső szemerkél a nyomasztó felhőkből, és a járdát zavaros pocsolyák borítják. A kampuszt övező régi épületek tetejéről szinte folyó zúdul le. Edzőcipőm tocsog a felázott fűvön, és a vacak időjárás illik a hangulatomhoz. Az emberek rohannak egyik óráról a másikra, és én legszívesebben azt kiabálnám: *Lassítsatok le, és várjátok meg, hogy beérjen a világ!*

– Igyekszem – válaszolom Sethnek, de továbbra is bús képet vá-
gok. Azóta ilyen komor az arckifejezésem, hogy néhány hete rá-
bukkantam Kaydenre a konyhájukban. Az emlékkép üvegszilánk-
ként gyötri az elmémet és a szívemet. Tudom, hogy részben az én
hibám ez az egész. Én hagytam, hogy Kayden megtudja az igazat
Calebről. Alig próbáltam letagadni, amikor kérdőre vont. A lelkem
mélyén azt akartam, hogy rájöjjön az igazságra, és a lelkem mélyén
igenis örültem, amikor Luke elmondta, hogy Kayden összeverte
Calebet.

Seth oldalba bök a könyökével, és megszorítja a karom, miután
nemcsak megbotlom, hanem kis híján el is esem a saját lábamban.

– Callie, abba kell hagynod az állandó aggodást! – Segít vissza-
nyernem az egyensúlyomat. – Tudom, hogy nehéz, de az se jó, ha
folyton szomorú vagy. Nem akarom, hogy megint az a búvalbélelt
lány legyél, mint amikor megismertelek.

Megtorpanok, pont egy pocsolóban. A hideg víz becsorog a ci-
pőmbébe, átáztatja a zoknimat.

– Seth, nem leszek megint olyan. – Elhúzom tőle a karomat, és
szorosán összehúzom magamon a dzsekimet. – De egyszerűen nem
megy ki a fejből Kayden... ahogy kinézett. Örökké csak arra gon-
dolok. – Folyton az jár a fejemben. Nem akartam eljönni Aftonból,
de anyám megfenyegetett, azt mondta, ha elbukom ezt a félétet,
nem hagyja, hogy a téli szünetet otthon töltssem. Akkor nem lenne
hova mennem. – Egyszerűen csak hiányzik Kayden, és büntudatom
van, amiért magára hagytam a családjával.

– Semmit sem értél volna el azzal, ha ott maradsz. Akkor se hagy-
nák, hogy meglátogasd. – Seth kisimítja aranszőke hajtincseit méz-
barna szeméből, és együtt érzően néz rám, miközben esőcseppek
gördülnek le a fején meg az arcán. – Callie, tudom, hogy ez nagyon

nehéz, főleg, miután azt mondták, hogy Kayden meg akarta... hogy direkt csinálta ezt magával. De nem eshetsz szét!

– Nem esek szét. – A szemerkélő eső hirtelen felhőszakadásba csap át, úgyhogy a fák alá szaladunk menedékbe, karunkkal fedjük el az arcunkat. Félresöpröm a szemembe hullott nedves, barna tincseket, és a fülem mögé simítom őket. – Csak nem bírom kiverni a fejből Kaydent. – Felsőhajtok, letörlöm az esőt az arcomról. – Egyébként sem hiszem, hogy ezt tette volna saját magával.

Seth válla legörnyed, ahogy lehúzogatja fekete, gombos kabátja ujját.

– Callie, nem szívesen mondom, de... de mi van, ha tényleg ő tette? Tudom, hogy akár az apja is bántotta, de mi van, ha mégsem? Mi van, ha az orvosoknak igaza van? Mármint, nyilván okkal zárták be őt abba az intézetbe.

Esőcseppek gyöngyöznek az arcunkat, megrebegtetik a szempilámat.

– Jó, talán tényleg ő maga tette – felelem. – Az sem változtat semmin. – Mindenkinek vannak titkai, akárcsak nekem. Képmutató lennék, ha elítélném Kaydent az önbántalmazásért. – Egyébként is, nem zárták be oda. Csak azért szállították át a kórházból, hogy megfigyelés alatt tarthassák, amíg felépül. Ennyi. Nem *muszáj* ott maradnia.

Seth együtt érző mosolyt villant rám, ám a szemében szánakozó tekintet ül. Előrehajol, és gyors puszit nyom az arcomra.

– Tudom, te pedig már csak ilyen vagy. – Hátrahúzódik, elfordul, és odatartja nekem behajlított karját. – De most már menjünk, mert elkésünk az előadásról!

Sóhajtva belekarolok, és kilépünk az esőbe, nem valami sietősen indulunk tovább az órára.

– Esetleg kiruccanhatnánk szórakozni – javasolja Seth, és kinyitja nekem a főépület kapuját. Maga elé enged a melegbe, aztán hagyja, hogy az ajtó becsapódjon a hátunk mögött. Elereszti a karomat, majd kigombolja és megrázza a kabátját, esőcseppeket repítve szanaszét. – Mondjuk, elmehetnénk moziba, vagy valami. Alig vártad, hogy végre megnézhesd azt a filmet, tudod... – Csettint néhányat. – Nem emlékszem, mi a címe, de a szünet előtt folyton arról beszéltél.

Vállat vonok, megragadom a lófarkamat, és jól kifacsarom, így csöpög a végéről a víz.

– Már én sem emlékszem. És nem igazán van kedvem filmet nézni.

Seth a homlokát ráncolja.

– Abbahagyhatnád már a duzzogást!

– Nem is duzzogok – felelem, és a mellkasomat masszírozom a szívem fölött. – Csak egyfolytában sajog a szívem.

Vállat von, és nagyot sóhajt.

– Callie, én...

Fölemelem a kezemet, és a fejemet csóválom.

– Seth, tudom, hogy te mindig segíteni akarsz nekem, és imádlak is ezért, de a fájdalom néha egyszerűen az életem része, főleg akkor, ha szintén fájdalom ér olyasvalakit, akit szere... aki fontos nekem.

Megemeli a szemöldökét amiatt, ami kis híján kiszaladt a számon.

– Na jó, akkor menjünk órára!

Bólintok, és követem a folyosón. A ruhám nyirkos az esőtől, és beázott a cipőm. Bár hideg van, és a testemhez tapadnak a vizes cuccaim, gyönyörű pillanatok jutnak eszembe, telis-tele varázslatos csókokkal, és muszáj ebbe az emlékébe kapaszkodnom.

Mert jelenleg nincs semmi másom.

Telik-múlik az idő. Véget ér a tanítás, beköszönt a téli szünet. Már olyan régóta bámulom az irodalomtankönyvemet, hogy úgy érzem, mintha vérezne a szemgolyóm, a szavak pedig egyformának tűnnek. Megdörgölöm a szememet az ujjhegyeimmel, igyekszem nem tudomást venni arról, hogy az egész szoba bűzlik a fűtől, Violet, a szoba-társam pedig ájultan hever az enyémmel szemközti ágyon. Már tíz órája meg sem moccan. Ha nem motyogna értelmetlen dolgokat ál-mában, aggódnék, hogy meghalt.

Nemcsak az irodalomvizsgára kéne tanulnom, hanem egy esszét is meg kellene írnom. A tanév elején jelentkeztem egy írásművésze-ti körbe, és év végére három különféle művet kellene leadnom: egy verset, egy novellát meg egy tényirodalmi esszét. Bármennyire imá-dok is írni, nehézséget okoz a feladat, hogy papírra vessem az igazat, amit aztán bárki elolvashat. Félek, mi kerülhet felszínre, ha őszin-tén megnyílok. Vagy talán az a gond, hogy butaságnak tűnik esszét írni az élet nagy igazságairól, amikor Kayden épp egy intézetben éli meg az igazat. Egyelőre csak a címet sikerült legépelnem. *Callie Lawrence: Sodródó levelek*. Fogalmam sincs, mi fog kisülni ebből.

A korábbi eső helyét bájos hópelyhek vették át, fagyosan szállin-góznak az égből, és az egyetem udvarán ezüstös jégbevonat csillog. Tankönyvemen kocogtatom az ujjamat, otthonra gondolok, ahol ta-lán már egy méter hó hullott, ha nem több, és anyukám kocsija va-lószínűleg a felhajtón rekedt. Látom magam előtt a város utcáit járó hókotrót, meg apámat, ahogy a tornateremben vezényli le a bemele-gítést, mert túl hideg van kimenni a sportpályára. Kayden pedig még mindig intézetben van, felügyelet alatt, mert azt hiszik, meg akarta ölni magát. Néhány hét telt el a történtek óta. Súlyos sérülései mi-att Kayden jó darabig még a vérátömlesztés után sem tért magához.

Azóta sem engednek be hozzá senkit, hogy végre felébredt, mert (az anyja elmondása alapján) „öngyilkos hajlamú”, és „megfigyelés alatt” kell tartani.

A mobilom mellettem hever az ágyon, egy halom jegyzet meg egy csomó szövegkiemelő mellett. Felkapom a telefont, tárcsázom Kayden számát, és várom, hogy megszólaljon a hangpostaüzenete.

– Csá, itt Kayden, most totál nem érek rá veled beszélni, úgy-hogy légszi hagyj üzenetet, és talán leszél olyan mákos, hogy vissza is hívlak. – Gúnyos a hangja, mintha nagyon viccesnek hinné magát, és elmosolyodom, annyira hiányzik, hogy megszakad a szívem.

Újra és újra meghallgatom, amíg ki nem hallom Kayden szarkazmusából az elnyomott fájdalmat, amit a titkai okoznak. Végül leteszem a telefont, és hátradőlök az ágyon, azt kívánom, bárcsak visszamehetnék a múltba, és eltitkolhatnám Kayden elől, hogy Caleb erőszakolt meg.

– Úristen, mennyi az idő? – Violet felül az ágyon, és véreres szemmel pislog bőrpántos karórájára. A fejét csóválja, aztán kisimítja arcából vörös tincsekkal díszített, fekete haját. Kinéz az ablakon a hóesésre, aztán rám pillant. – Mennyit aludtam?

Vállat vonok, a mennyezetet bámulom.

– Nem tudom, kábé tíz órát.

Félrelöki a takarót, és kimászik az ágyból.

– Bassza meg, kihagytam a kémiaórát.

– Te felvetted a kémiát? – Nem akartam ilyen bunkón kérdezni, de kicsendül a hangomból a döbbenet annak hallatán, hogy Violet kémiát tanul. Három hónapja vagyunk szobatársak, ám én eddig csak annyit tudtam róla, hogy szeret bulizni és pasizni.

Csúnya pillantást vet rám, miközben felveszi a bőrdzsekijét.

– Mi van? Szerinted aki sokat bulizik, az nem *lehet* okos?

Megcsóválom a fejem.

– Nem, nem így értettem. Én csak...

– Tudom, hogy értetted: tudom, mit hiszel rólam, mit hisz rólam mindenki. – Felkapja a táskáját az asztalról, megszaglássza a pólóját, aztán vállat von. – De hadd adjak egy tanácsot: talán nem kellene elítélned másokat a látszat alapján.

– Nem is szoktam – válaszolom, elszégyellve magam. – Ne haragudj, ha úgy tűnt, mintha elítélnék!

Elveszi a mobilját az asztalról, bedobja a táskájába, aztán az ajtó felé indul.

– Figyu, ha egy Jesse nevű srác keresne, tudnál úgy tenni, mint ha egész nap nem is láttál volna?

– Miért? – kérdem felülve.

– Mert nem szeretném, ha tudná, hogy itt voltam. – Kinyitja az ajtót, és hátranéz rám. – Egek, jó harapós lettél mostanában. Amikor megismertelek, azt hittem, te olyan egérke típus vagy. Újabban viszont tök házsártosan viselkedsz.

– Tudom – felelem halkán, lehajtott fejjel. – És sajnálom. Csak nagyon durva volt az elmúlt pár hetem.

Violet megtorpan az ajtóban, engem méreget.

– Figyu... – Egyik lábáról a másikra áll, láthatóan feszeng. Bármit is próbál mondani, úgy tűnik, nagyon nehezen böki ki. – Jól vagy?

Bólintok, mire felvillan az arcán valami, talán fájdalom, és egy pillanatra eszembe jut, hogy igazából talán Violet sincs jól. De aztán vállat von, és kimegy, becsapva maga mögött az ajtót. Nagyot sóhajtok, és visszadőlök az ágyra. Fojtogat az igény, hogy ledugjam az ujjamat a torkomon, és megszabadítsam a gyomromat a nehéz, borzalmas érzésektől. Csessze meg! Terápiára van szükségem. Anélkül,

hogy felülnék, a telefonom után nyúlok, és hívom a terapeutámat, vagyis Sethet, a legjobb barátomat az egész világon.

– Teljes szívemből imádlak, Callie – közli Seth, amikor három csörgés után felveszi a telefont. – De épp felhevültek itt a dolgok, szóval ajánlom, hogy fontos ügyben hívj!

Grimaszt vágok, és elpirulok.

– Nem fontos... Csak meg akartam kérdezni, mi a helyzet. De ha épp el vagy foglalva, akkor nem zavarlak.

Felsóhajt.

– Bocs, nem akartam így rád ripakodni. Ha *tényleg* szükséged van rám, természetesen beszélhetünk. Tudod, hogy te vagy nekem a legfontosabb.

– Greysonnal vagy? – kérdezem.

– Még szép – feleli vidáman. – Nem vagyok én nadrágpecér hímringyó!

Kitör belőlem a vihogás, és elámulok, mennyivel jobban érzem magam pusztán attól, hogy beszélek Sethszel.

– Komolyan mondom, jól vagyok. Csak unatkozom, és el akarom szabadulni kicsit az irodalomkönyv mellől. – Lelököm a tankönyvet az ágyról, és a hasamra fordulva a könyökömre támaszkodom. – Nem tartalak fel.

– De tuti-tuti biztos, hogy nincs semmi baj?

– Száz százalék. Na, nyomás, érezd jól magad!

– Ó, hidd el nekem, meglesz! – feleli, és elnevetem magam, de megfájdul tőle a hasam. Már épp letenném a telefont, amikor Seth hozzáteszi: – Callie, ha mindenképpen együtt szeretnél lógni valakivel, akkor felhívhatnád Luke-ot... Ti ketten alapvetően ugyanazon mentek keresztül. Mármint, hiányzik nektek Kayden, és nem igazán értitek ezt az egészet.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A körmömet rágom. Elég sok időt töltöttem már Luke-kal, de még mindig nem szívesen maradok kettesben srácokkal, kivéve Sethet. Egyébként is, Luke-kal most elég furá a helyzet, mert még nem beszéltünk arról, ami Kaydenéknél történt. Kimondatlan, nyílt titok köztünk, óriási, szomorú, szívszaggató titok.

– Meggondolom.

– Akkor jó. És ha felhívod, mindenképpen kérdezd meg McGellon tegnapi órájáról!

– Miért? Mi történt?

Pajkosan kuncog.

– Kérdezd csak meg Luke-tól!

– Oké... – felelem, nem vagyok biztos benne, hogy tényleg meg akarom-e kérdezni. Ha Seth viccesnek tartja, bármi történt is, akkor jó esély van rá, hogy zavarba hoz engem. – Mulassatok jól!

– Te is, kislány – mondja, és elköszön.

Kinyomom a hívást, aztán kikeresem az ismerőseim közül Luke számát. Ujjam egy örökkévalóságig habozik a TÁRCSÁZ gomb fölött, de végül inamba száll a bátorságom, és visszajtem a telefont az ágyra. Fölkelek, bebújok a Converse csukámba – abba, amit összekent a zöld festék –, mert életem egy boldog időszakára emlékeztem. Becipzározom a dzsekimet, zsebre dugom a telefonomat, és magamhoz veszem a belépőkártyámat meg a naplóm, mielőtt kimegyek a szobából.

Jéghideg van odakint, én mégis céltalanul sétálgatok az üres kampuszon, aztán végül leülök az egyik fagyos padra. Még mindig havazik, de a faágak védőtetőt képeznek a fejem fölött. Kinyitom a naplóm, az orromig húzom a dzsekim gallérját, és nekilátok papírra vetni a gondolataimat, kiöntöm szívem-lelkem az üres oldalaknak, mert számomra olyan ez, akár a terápia.